

Покрай ми то белъ Дънавъ, Шаренъ ми гърgevъ приде на, На гърgevъ везе и плаче, На Дънавъ лютомъ се кълне *В. 253*. Не предава ся на ученицы-ты наука, а повечето на камъж и герgevъ си губятъ врѣмя-то. *Л. Д. 1870 р. 178*. Ни една жена не ще да отиде да ся расхожда и въ сѣщо-то врѣмя да шие на герgevъ или рызж. *ib. 1873 р. 89. Ср. сл. билюръ.*

Св. Герги (23 *Апрѣля*) св. Юрій. *Д. 40*. Гьорге ле, Гьорги, Гьоргуло. *М. 175*. **Гергювица** жена Юрія: *Д. 40*. Ела тука, Гергювице! *Д. 40, 128*. **Гергевски** святоюрьевскій. **Гергевъ денъ** Юрьевъ день: Ваш' та и вѣра лошава, Не знайте делник ни празник, Не знайте света неделя, Нито Великден, Герgev ден. *Д. 51, 37—40*. Глава-та щж ти отрѣжж Като на агне гергевско. *ib. 21, 35—36. Ч. 265*. Въ Гергювъ день *колятъ курбане-агнета на тоя день*. Отъ Великденъ до Герgevъ день агнета и ярцы не колятъ, нито ядѣтъ: причина-та, види ся, не е суевѣріе нѣкакво, а е икономіѣ, понеже до тогава тѣ сѣ още малкы и не малкж тѣцетж е да ся губжтъ. *ib. 39. (Ср. сл. курбанъ)*. Да нароси ситна роса, Да навали гергювски дждж. *М. 42*. Какъ си колятъ жъртвы агнета (= *курбане агнета*) и ги кадытъ, и раздавать и ся тѣ-глытъ кой колко оки ще доди (*Кн. 213*) и люлкы правжтъ (*ib.*)? *Пк. 10. (Краткіе отъветы на эти вопросы Раковского даютъ Кн. 211—213)*. На Гергювъ день замѣсвать хлѣба съ цвѣтове, и творжтъ нѣкаквы си обряды. *П. 10 (Кн. 212)*. Рано-то клаваеъ на врата-та коприви. Моми-те и деца-та носѣтъ коприви на глава. Той (гьорgev—) денъ сѣ теглѣтъ кой колку ке дойдить. *М. р. 522*. Въ рѣцѣ носе две бѣли проскуре, Си служеше свѣтого Георгя, 'И носеше въ църква за на'ора. *ib. 55*. „Поможи нѣ самъ свѣти Митріа Ко' к' излезиме на денъ Гьоргевдена, Що църви кяръ ке си кяросаме, Ке вратиме въ църква Митроечка„. *ib. 222*. На Гергювъ день дохождатъ козы-тѣ отъ зимоще. Вутринь-тж рано ходятъ стары-тѣ жени по край рѣкж-тж та бержтъ плавутъ (исхвърлени отъ рѣкж-тж клечкы и крѣпелчета), отъ него накладытъ огънь, и най-напрѣж прѣварятъ на него мѣко-то,— за да имъ не пригаратъ козы-тѣ, а да пуцатъ мѣко всичко-то лѣто. Всѣкой ся мѣри съсъ кантаръ, колко оки ще дойде, и смѣта колко оки е притуриль, или оттуриль отъ ланскж-тж годинж. Прѣзъ день-тж врьзвать люлкы: провиснатъ вжже на единъ сѣкъ отъ овошкж, врьзвать му долу и два-та крайща на едно, набирать ся момцы, момы и невѣсты, сѣдне нѣкой, другъ го люлѣе, а момы-тѣ го прѣтѣвать: ако е мома за любовникъ-тж ѣ: „Люлчице ле полюлявка, ове, ове! та кой бѣше на люлкж-тж, ове, ове! Ганчо бѣше на люлкж-тж, ове, ове! та кой Ганчо залюлява, ове, ове! залюлява, отлюлява, ове, ове! Петка